Brandusa- proza erotica

de Sergiu Somesan

din volumul « Sapte flori erotice», sub tipar la editura Vremea

email
sergiu_somesan @yahoo.com

Ce femeie mai era şi Mandarina asta! O să mă întrebaţi, şi pe bună dreptate, „care Mandarina?“, că Mandarină nu este nume de femeie. Aşa este; şi totuşi degeaba o să căutaţi la noi în Institut vreo femeie pe care să o cheme Brânduşa. De la portar până a director se vor uita lung la tine şi îţi vor spune pe tonul adecvat funcţiei lor: nu avem o asemenea angajată. Întrebaţi însă de Mandarina. Nu doamna Mandarina, nu tovarăşa Mandarina, ci simplu Mandarina.

– A! Mandarina? E la camera şase, o să vi se răspundă, şi în funcţie de cel care vă răspunde o să aveţi parte de diferite doze de sarcasm din partea femeilor sau de priviri aburite şi pierdute undeva în depărtări din partea bărbaţilor.

Eram şofer de vreo doi ani la Institutul de selecţie când s-a angajat ea, aşa că îi cunosc povestea mai bine decât oricine altcineva. Trăgând de volan toată ziua când cu unul, când cu altul alături, afli o mulţime de lucruri. Mai ales că atunci când se întinde în faţă un drum lung oricine simte nevoia să-şi descarce sufletul, să bârfească puţin – şi uite o temă gratis pentru cei interesaţi de un doctorat în psihologie: dacă bărbaţi vorbesc despre realizările sau neîmplinirile lor, femeile vorbesc mai mult despre realizările şi neîmplinirile altora. Şi ca să terminăm odată şi cu discuţiile pe marginea Institutului mai bine vă spun eu de la bun început ca să nu aveţi o surpriză mai târziu. Se numeşte destul de anodin: Institutul de selecţie şi ameliorare. Ei, şi acum, ce credeţi că selectăm şi ameliorăm noi aici? Cartofi? Aşi. Sfeclă? Nici atât. Colectăm, selectăm şi ameliorăm spermă de taur. Cineva acolo sus pe la Ministerul Agriculturii are o bună doză de umor, nu-i aşa? Dar, cum la numai un kilometru de noi este Institutul cartofului, iar la numai două sole mai departe tronează Institutul Sfeclei de Zahăr, de ce ar mira pe cineva că există şi un institut de selecţie al spermei de taur? Că tot de Ministerul Agriculturii ţine. Eufemismul folosit îl înţeleg destul de bine, că nu era să-i zică pe tabla de la poartă Institutul de selecţie a spermei de taur, să râdă toţi cei care ne trec pe la poartă, deşi pe acte chiar aşa scrie, titulatura completă. E adevărat că până să vin eu se colecta, selecta şi ameliora şi spermă de suine – porci adică –, cabaline şi ovine. Între timp, se pare că specializarea a făcut ravagii, aşa că am rămas numai cu taurii. E distractiv când mă duc cu câte o cucoană de-asta de la birou, contabilă sau simplă funcţionară, pe la bancă sau la vreo instituţie oarecare cu un ordin de plată sau altă hârtie. Dacă dă peste o femeie, printr-un fel de solidaritate

tacită, nu se întâmplă mare lucru, dar, dacă dă peste un bărbat, ăsta, după ce citeşte pe acte toată titulatura instituţiei, se simte dator să se aplece complice spre ea şi să o întrebe:

– Aşa, din simplă curiozitate, cum procedaţi cu taurii să le colectaţi sperma?

În funcţie de vechime, tupeu sau vârstă, femeile roşesc, se pierd ori se fac că nu au auzit întrebarea, ori în cel mai bun caz explică faptul că ele nu au nimic de-a face cu această operaţie care le stârneşte tuturor curiozitatea. Şi ca să nu vă stea mintea numai la ea mai bine vă spun acum cum se procedează ca să mă puteţi urmări mai departe. Colectarea spermei de taur se face la anumite ore ale zilei pentru ca spermatozoizii să aibă mobilitatea şi vitalitatea maximă. Pentru asta se ia temperatura taurului, este plimbat un anumit număr de kilometri înaintea falsei monte, ce mai, e un întreg proces tehnologic, era să zic show. Când doctorul veterinar zice că totul e în regulă şi dă undă verde, se duce taurul în spatele unui manechin de vacă prevăzut cu un fals vagin şi, după de dă de trei ori din trenul posterior, scoate câteva mugete pline de foc şi se retrage să-şi refacă rezerva de spermă pentru următoarea recoltare, iar un angajat ia falsul vagin şi-l goleşte de spermă în vase frigorifice speciale. Şi tot aşa ani în şir până se constată că spermatozoizii lui nu mai sunt destul de activi şi este vândut pe nimica toată pentru sacrificare. După fiecare montă vaca este aranjată, spălată, pieptănată şi poate primi alt taur. Tristă viaţă pentru taur, nu? Mai ales că, poate, pe vremuri manechinul ăla o mai fi semănat cât de cât cu o vacă, dar acum arată mai mult a schelet din metal şi plastic de pe care pieile au început să năpârlească şi să cadă. Şi totuşi când vede taurul arătarea aia de fier, plastic şi piei năpârlite parcă o vede pe Andreea Marin a vacilor şi se repede la ea plin de pasiune, gata, gata să o mute din loc. Uneori am impresia că dacă alături ar fi o vacă adevărată nici unul dintre taurii ăştia dedulciţi la manechin nu ar mai băga-o în seamă. După cum am zis, e trist, nu-i aşa? Te face să priveşti puţin altfel viaţa. Şi totuşi au şi veterinarii dreptatea lor: după ce au dat pe un taur din rasa Holster cam tot atâţia dolari cât a dat Abramovici pe Mutu, parcă nu le vine să-l lase să-şi facă de cap precum fotbalistul şi să risipească cel mai preţios capital al lui: sperma. În loc să îl lase să se drăgostească cu o singură junincă naturală, îl păcălesc cu manechinul, îi iau sperma şi, după ce o prelucrează, fecundează cu ea mii de vaci. Până şi sexul la animale a devenit o afacere şi tare mi-e teamă că într-o zi molima asta a eficienţei se va întinde – dacă nu s-a întins deja – şi la oameni.

Dar hai să nu cad pe panta filozofării ieftine, să las pe alţii mai pricepuţi să o facă, fiindcă, doamne, ce le mai place la unii să facă pe Platon şi Socrate, deşi sunt tot un fel de ajutoare de băgători de seamă ca şi mine. Să-mi zic aşadar mai departe cuminte povestea şi să nu mai uit că eu sunt un simplu şofer. Va să zică, după ce se colectează toată cantitatea planificată pentru o zi, se pune în vase frigorifice şi abia apoi intervin eu, care cu viteză maximă transport sperma proaspăt recoltată la institut, unde laborantele o verifică, o selectează în funcţie de performanţe, o amestecă cu albuş de ou şi o pregătesc în dozele necesare pentru inseminarea artificială a vacilor, apoi o congelează în azot lichid. Simplu, nu? Şi din câte v-aţi dat seama nici măcar laborantele nu sunt pe

lângă taur când se colectează sperma, darămite contabilele sau funcţionarele. Şi totuşi am impresia că aproape fiecare bărbat din afară care stă de vorbă cu vreuna dintre angajatele noastre îşi imaginează că ele fac striptease pe lângă taur ca să-l facă să ejaculeze. Ei bine, trebuie să mărturisesc că aici am şi eu un pic de vină. La nici o lună după ce s-a angajat Brânduşa la noi am văzut că numărul de bărbaţi pe unitatea de suprafaţă a instituţiei creşte brusc. Electricieni, instalatori şi tot soiul de bărbaţi dubioşi, care, da, ar fi trebuit să vină din când în când pe la noi, dar nu dădeau cu lunile nici dacă le cădeai în genunchi la telefon, acum se călcau pur şi simplu în picioare. Şi, a naibii treabă, deşi în camera numărul şase nu era nici un contor electric şi nici măcar o chiuvetă, toţi dădeau năvală acolo de parcă erau tauri Holster în căutarea manechinului. Nu mi-a luat mult să văd pe cine considerau ei manechin: Brânduşa. Pe vreo doi dintre ăştia, mai insistenţi, i-am întrebat aşa şoptit, ca şi cum le-aş fi împărtăşit o mare taină: „Mă, voi ştiţi de ce au angajat-o ăştia pe Brânduşa aici?“. Cum niciunul nu părea să ştie – sau presupuneau cel mult că e vreo pilă a cuiva, după cum arăta –, eu, care şofer fiind se presupunea că trebuie să le ştiu pe toate, scăpam aşa frânturi de bârfe amestecate cu informaţii reale luate de pe Discovery – am observat că asta întotdeauna impune. „Ştiţi“, le spuneam eu, „că din cauza subţierii stratului de ozon instinctul de reproducere mai ales la mamiferele domestice mari se află în declin“. După confirmarea plină de respect a interlocutorului, eu continuam cu o mutră serioasă: „Suntem în urmă cu planul. Acu' doi ani produceam 23 de kilograme de spermă pe lună. Acu' ştiţi cât se recoltează?“. Cum nu ştia niciunul, eu le spuneam ca şi cum le-aş fi împărtăşit o mare taină: „Numai patru kilograme!“. Şi după ce informaţia asta pătrundea bine în mintea interlocutorului aruncam aşa peste umăr în timp ce mă depărtam: „De-asta au angajat-o pe Brânduşa, vezi bine“. Ce-şi imaginau ăştia că face Brânduşa cu taurii nu ştiu, destul că niciunul nu-i mai dădea târcoale femeii. Poate nu suportau să se facă o comparaţie între performanţele lor şi cele ale unui taur.

Şi fiindcă veni vorba de ea poate că ar fi bine să v-o şi descriu puţin. Şi aici zău că m-aţi pus în încurcătură. Nu că nu aş fi eu bun la descrieri; puneţi-mă să v-o descriu pe Manuela de la contabilitate sau pe Mihaela de la personal şi o oră vă tot vorbesc despre ea. Dar pe Brânduşa dacă ai fi văzut-o într-o poză zău că nu ţi-ar fi atras prin nimic atenţia. O faţă obişnuită, habar nu am cum avea părul, cine avea timp să vadă aşa ceva, corpul – aşa şi aşa, mai degrabă rubensian, mă rog, fund, ţâţe, toate erau la locul lor, dar nimic deosebit. Şi totuşi atrăgea bărbaţii ca un magnet. Mi-a luat mult timp până să-mi dau seama de ce. În momentul în care stătea de vorbă cu un bărbat, nu conta ce fel de bărbat era, bărbat să fie, fata asta se schimba cu totul: ochii i se măreau şi i se umezeau, aerul se încărca în jurul ei de senzualitate şi transmitea toate mesajele subliminale din lume că, da, ar fi gata să o facă cu tine acolo pe jos, sau pe masă, sau printre eprubete cu spermă de taur, ba chiar mai degrabă acolo. Nu-i o descriere asta, ştiu bine, dar dacă vă mai spun că nu exista posesor de buletin de sex masculin căruia să nu i se ridice părul pe braţe în preajma ei poate că am spus destule. A, şi totuşi mai avea ceva: nişte picioare care păreau că nu se mai termină, pe care mai

ştia şi să le pună în evidenţă, pentru că venea cu totul felul de bentiţe pe care le purta cică pe post de rochiţe. Nici un bărbat nu putea rămâne indiferent în faţa senzualităţii ei de cadână recent evadată din harem. De fapt din pricina ei s-au certat la cuţite pentru prima dată directorul ăl mare cu directorul adjunct. Prieteni din copilărie, colegi de şcoală, de facultate, de chiolhanuri şi de mici afaceri cu spermatozoizii taurilor, împărăţeau de ani de zile în bună pace peste sperma de taur a judeţului fără ca nimic să întunece prietenia lor. Totul până la apariţia Alexandrei. Şi, ca să fiu sincer, şi din cauza modului de se purta cu angajatele al directorului. Poate că era deformaţie profesională, dar se credea un fel de taur comunal şi pe deasupra nu ştiu unde naiba mai întâlnise sintagma „le droit du senior“, pe care o aplica în felul lui. I se părea că are drept perpetuu asupra tuturor angajatelor din subordine, de la femeia de serviciu până la contabila-şefă, care se apropia cu paşi repezi de 60 de ani, şi considera un afront personal dacă vreuna evita scârbită mângâierile, apropourile şi vorbele libidinoase de crai trecut. Cele mai multe strângeau din dinţi şi-l răbdau, pentru că de obicei nu-l ţinea mult, se senilizase cu totul şi uita de la o vreme să-şi mai finalizeze intenţiile. Altele, mai perverse, îşi rezolvau între două mângâieri tot felul de interese şi aveau pregătită când intrau la el cererea pe care el o semna cu ochii închişi între două mângâieri pe muşchii fesieri ai preopinentei. Ehe, câte nu am văzut eu, dar de, dacă îmi place postul de şofer trebuie să tac şi să uit.

Dar, uite, iar m-am luat cu vorba. Rămăsesem la cearta dintre ei doi: de adus în Institut pe Brânduşa o adusese Popescu, directorul adjunct, şi tot el se ocupase de concursul ei, după principiul: participă toţi şi câştigă cine trebuie. A fost de pomină discuţia dintre ei după ce reuşise Brânduşa pe post. Până atunci Iacobescu, directorul mare, nici nu o văzuse, dar după ce s-a întâlnit cu ea prima dată i-a căzut falca şi toată ziua a bântuit în preajma ei, mai rău ca urşii din Răcădău prin preajma containerelor de gunoi. Mai ales de când aflase că bărbatul ei era şofer de tir şi pleca prin toată Europa cu săptămânile.

Erau în drum spre Bucureşti şi discutau despre ea, aşa cum făceau de obicei, de parcă eu nu aş fi fost de faţă.

– Da' n-o fi curvă? îl întrebă Iacobescu pe Popescu. Că ne umple, dracului, de ceva.

Popescu îşi puse mâna pe inimă:

– Se poate, monşer? Marfă garantată.

Am condus atent mai departe. Eram tocmai pe la Posada, şi acolo nu prea e loc să te uiţi în stânga şi în dreapta şi cu atât mai puţin în spate, unde erau ei, dar m-aş fi întors să-i privesc în faţă. Îmi aduceau aminte de o piesă de teatru rusească pe care o văzusem în copilărie, cred că era o adaptare liberă după *Visul unchiului* a lui Dostoevski, când unui bătrân şi senil prinţ rămas văduv i se propune o partidă absolut onorabilă. O tânără de numai 23 de ani care să-i încălzească bătrâneţile. Aşa întrebase şi bătrânul prinţ după ce o văzuse pe Zina, într-o replică pe care nu pot să o uit nici acum, peste ani: „Da' n-o fi stricată?“. Uite unde le stătea lor gândul.

Tot drumul dus şi întors au discutat numai despre calităţile tinerei angajate. Cearta propriu-zisă a avut loc la întoarcere, când Iacobescu, conform libidinosului său obicei, s-a dus la Brânduşa să-şi lase balele pe faţa ei ca într-o grotescă ceremonie de marcare a teritoriului. Parcă şi acum văd scena: în holul institutului, Brânduşa cobora pe scări, Iacobescu a văzut-o, s-a repezit spre ea, a luat-o în braţe şi a început s-o mozolească. Ea era cu faţa la noi, aşa că am văzut perfect când a ridicat exasperată ochii în sus, apoi, văzând că şeful ăl mare continuă să-şi întindă saliva pe ea, încurajat fiind de pasivitatea ei, a privit spre noi, adică spre Popescu şi spre mine, care rămăseserăm plini de respect în urmă, şi ne-a făcut cu ochiul. Parcă a explodat o bombă şi l-am văzut pe directorul mare exercitându-şi dreptul să joace scena Marii Furii a Şefului, scenă pe care de două-trei ori pe an se simţea obligat să o joace în faţa subordonaţilor.

– Daaa! zbierase el îndelung la Brânduşa. Bine că eu te angajez aici, îţi dau un loc de muncă în timp ce la uşa institutului e coadă de un kilometru pentru angajări, şi tu mă trădezi cu ăsta. Te dau afară, te dau afară, de mâine să nu mai vii la lucru! ... – şi a plecat trântind uşile să îşi lingă rănile la el în cabinet.

Să traduc puţin: „ăsta“ era directorul adjunct Popescu, după cum am mai spus, eu nu contam în faţa lor, deşi după cum se va vedea mai târziu ocheada tocmai mie îmi fusese adresată. Iar „mâine să nu mai vii la lucru“ însemna de fapt „vezi cum te porţi data viitoare“ sau „ar fi bine să urci imediat la mine în cabinet să mă îmbunezi“. Ca să fii un bun director şi un bun conducător, consider că trebuie să fii dotat de la natură cu o doză moderată de paranoia, altfel nu simţi mişcările celor din jurul tău care vor să îţi ia scaunul. Dar Iacobescu mi se părea că exagera din toate punctele de vedere. Şi totuşi nici până astăzi nu pricep cum a simţit el, întors fiind cu spatele, că Brânduşa ne-a făcut cu ochiul. Prefer să cred că a simţit muşchii obrazului mişcându-se sau poate că genele, pe care asta le avea exagerat de lungi, i-au atins obrazul sau a simţit poate curentul de aer făcut de ele. Orice accept, dar nu faptul că directorul are puteri telepatice, pentru că în cazul ăsta chiar de mâine ar trebui să plec de la institut. Acu' dacă tot v-am făcut curioşi să vă explic şi de ce. La nici o săptămână după ce a sosit în institut, Brânduşa a venit la mine cu un bileţel în mână: deplasările cu unica maşină a Instituţiei se făceau numai cu aprobare expresă de la şeful ăl mare. Ea lucra la financiar şi avea de dus nu mai ştiu ce situaţii la direcţia de Statistică. Eu, sincer să fiu, crezusem că nici nu mă băgase în seamă, dar când să plecăm s-a întors să-şi pună actele pe bancheta din spate şi s-a înghesuit puţin în mine. De unde ştiu oare femeile aşa ceva? Le învaţă la şcoală? Or fi făcut vreun curs de ăsta de care se tot vorbeşte, Kama Sutra, sau cum s-o fi numind? Ştiu asta din instinct? Habar n-am, destul că atunci când s-a întors şi-a pus o mână ca să se sprijine pe piciorul meu, naiba ştie ce buton, ce nerv, ce ganglion a atins, dar jucăria mea a şi ridicat capul, că nu mai ştiai care-i ea şi care maneta schimbătorului de viteze. Am rămas blocat şi când m-a întrebat cu o voce joasă, puţin răguşită şi plină de promisiuni:

– S-a întâmplat ceva?

Am putut numai să dau din cap că nu, nu s-a întâmplat nimic!

Sunt şofer de zece ani, simt maşina ca pe o prelungire a trupului meu, dar de data asta, când să pornesc, să mor io dacă nu am dat în marşarier. Am ajuns de râsul curcilor, bine că nu a fost vreun director sau altcineva în parcarea institutului să mă vadă, că precis se prindea despre ce e vorba. Dacă aş fi avut cât de cât minte, m-aş fi dus chiar atunci la director să-i spun că eu am fost angajat să transport spermă de taur, nu bombe cu picioare, şi să-mi dau demisia. Dar, cum drumul spre iad e pavat cu intenţii bune, am respirat adânc şi am pornit încet spre Direcţia Judeţeană de Statistică. Acolo ea a terminat ce avea de făcut în numai câteva minute, iar când s-a întors la maşină m-a întrebat:

– Ce-ar fi să mergem până în Poiană? Nu am mai fost de mult şi oricum e prea devreme să ne întoarcem la lucru ...

M-am pipăit să văd ce bani am la mine. Aveam destui, ca şofer întotdeauna trebuie să ai ceva pus deoparte pentru o şpagă sau amendă. Sau, de ce nu, pentru o bombă vie ca Brânduşa. Ba aveam chiar şi un prieten recepţioner la Capra Neagră, care îmi mai dădea în caz de urgenţă o cameră pentru o oră, două. Când i-am spus asta Alexandrei a bătut din palme încântată ca o fetiţă care primeşte cadoul mult visat:

– Uau, ce fain o să fie! Nu mi-am tras-o niciodată în Poiana Braşov, deşi sunt braşoveancă get-beget.

Am rămas blocat, fiindcă, deşi şofer de mulţi ani şi destul de expeditiv, tot eram obişnuit să am eu iniţiativa şi să simulez o minimă tentativă de cucerire. Am vrut să-i răspund că şi eu eram braşovean şi că nici eu nu văzusem Biserica Neagră până nu au venit la mine nişte prieteni din Bucureşti pe care am fost obligat să-i duc să le-o arăt. Dar nu mi s-a părut că are legătura una cu alta, aşa că am tăcut. Cum drumul prin Livada Poştei e prea vizibil şi riscam să ne întâlnim cu cineva cunoscut, am ieşit spre Calea Făgăraşului şi am luat-o spre Cristian. Amatorilor de escapade o să le explic altădată ruta. Un pic de ocol, dar cu maşina ce contează! Când să ieşim din Cristian, mi-a pus iar mâna pe picior, strângând acum puţin mai tare:

– Nu mai am răbdare până în Poiană. Bărbatul meu e plecat de o lună şi eu ...

A tăcut şi mi-a arătat un drum lateral, mărginit de tufişuri dese. Am tras pe dreapta printre tufişuri, la capătului unui ogor proaspăt arat. Ce să vă zic: după ce m-a lăsat Brânduşa din mână m-am simţit ca manechinul ăla jerpelit după ce l-au folosit vreo trei tauri la rând. Mi-am aşezat de bine, de rău cravata – şeful nostru ţinea la etichetă – şi ne-am continuat drumul spre Poiană. Acu', celor amatori de poveşti porcoase le recomand să cumpere *Prostituţia*, *Amor pervers*, *Vicioasele* sau alte reviste de specialitate, pentru că eu sunt un domn, ce puşca mea, şi atâta lucru am învăţat, să fiu discret. Cel puţin în ce priveşte amănuntele. Am stat vreo două ore la hotel, am rezolvat ce am avut de rezolvat, am făcut un duş scurt, am mâncat pe fugă şi ne-am întors la muncă, pentru că, vorba

Alexandrei: „Statul nu ne plăteşte să ne futem!“. Am fost de acord, mai ales că trebuia să inventăm şi o poveste credibilă. Când să intrăm în Cristian, Brânduşa bate încântată din palme:

– Uite drumul ăla unde ne-am tras-o prima dată, haaai să mai mergem o dată să vedem cum e!

Nebuna aproape trăgea de volan, aşa că am cotit-o iar pe drumul cu pricina, unde Brânduşa s-a apucat să-mi caute ganglionii nervoşi răspunzători de funcţia hidraulică a cricului. I-a găsit, ne-am apucat de treabă, şi numai auzim după o vreme la capul nostru: „Târ, târ, târ“ – şi claxoane după claxoane să ne spargă timpanele. Pe tarlaua proaspăt arată se apucaseră doi, un tractorist şi încă unul, urcat pe o semănătoare, de treabă. Numai că, văzând că am oprit acolo, au tras tractorul şi semănătoarea mai aproape şi s-au uitat să vadă ce facem, iar acum, după ce văzuseră, ca orice ţărani ce se respectă, credeau că treaba asta se poate face numai cu tărăboi şi zgomote încurajatoare, aşa că unul claxona, iar cel de pe semănătoare bătea cu o tablă în rezervoarele în care se păstrează sămânţa.

„Am încurcat-o!”, mi-am spus eu, şi parcă mă vedeam cu capul spart, Brânduşa violată şi cu hainele rupe şi, colac peste pupăză, daţi şi afară după ce s-ar fi aflat că eu am furat fructele din grădina şefului – asta era expresia lui favorită. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Brânduşa, auzind zgomote, a privit spre cei doi şi fără să se oprească din pompat – am uitat să spun că ea conducea ostilităţile – le-a arătat un deget ridicat în sus în semn de „fuck you“, şi ai dracului ţărani pricepeau engleza, pentru că, râzând cu gura până la urechi, s-au dus să-şi termine ogorul de însămânţat. Şansa a fost de partea noastră: ăia doi ori erau homosexuali, ori nu băuseră destul. Spre norocul nostru, nu era la sediu nici un director, pentru că aveam impresia la întoarcere că mi se citea păcatul pe faţă.

Aşa a început ciudata mea poveste de dragoste: cam la două-trei zile cerea maşina pentru dus situaţii, iar dacă nu reuşea să obţină maşina mă obţinea măcar pe mine.

– Hai, spunea cu voce răguşită la cele mai neaşteptate ore ale zilei şi mă lua la ea în birou dacă era singură sau, dacă nu, în debaraua de sub scară a femeii de serviciu.

„Orice s-ar întâmpla, voi rămâne numai a ta!“, şoptea ea în clipele în care se simţea foarte mulţumită de mine şi totul părea minunat. E drept că în câteva luni am ajuns ca o umbră şi directorul îmi schimbase deja porecla din „aracul de fasole“ în „ţârul“, dar după cum se uita de lung la mine vedeam că deja se gândea la alta mai potrivită.

Ei, dar să ajung după această lungă introducere şi la Mandarina. La institutul nostru fiecare îşi serba ziua onomastică după salariu şi după posibilităţi. Cum eram 24 de angajaţi, se vede bine că aveam programate cam două chefuri pe lună. Ele se ţineau spre sfârşitul programului de lucru şi ţineau până se terminau fursecurile şi băutura. Fursecurile ca fursecurile, nu conta prea mult când se terminau, dar băutură ... de multe ori, după ce se isprăvea cea adusă de sărbătorit, ori se mai aducea câte un rând, ori puneam mână de la mână, mai ales bărbaţii şi cele câteva femei care divorţate, care

singure, şi ne întindeam la chef până ne apuca noaptea. Când am împlinit 33 de ani, ca Iisus, eu nu am fost răstignit ca el, dar de trădat am fost şi eu trădat şi Iuda al meu s-a numit Brânduşa. Cheful a început mai devreme ca de obicei, pe la vreo 12, aşa că până la trei, când se termina programul, majoritatea erau bine afumaţi. Unii mai aduceau de ziua lor muzică şi se mai încingea şi câte un dans discret, dar eu am adus altceva: cartea *Povestea poveştilor* de Ion Creangă. Unii auziseră de ea, alţii chiar mai citiseră pe ici, pe colo fragmente, dar de data asta eu le-am oferit un regal. Am citit-o clar şi cu dicţie, şi mă bucur să vă spun că nimeni nu a plecat oripilat din sala de şedinţe. Ba, mai mult, am fost rugat să recitesc anumite pasaje mai porcoase, iar unul din colegi mi-a făcut semn cu piciorul pe sub masă să mă uit la jurista noastră: un munte de femeie care moţăise în osânzele ei până a auzit pronunţându-se cuvântul magic. Şi atunci gura ei repeta involuntar denumirea organului pe care se părea că ea nu-l mai văzuse de ani buni. A fost un haz nebun şi toată lumea se uita numai la ea, deşi biata femeie nu pricepea deloc de ce. După ce am terminat de citit, atmosfera s-a înviorat de-a binelea şi toată lumea şi-a amintit cel puţin câte un banc fără perdea, iar chiar dacă avea perdea aceasta era dată voios la o parte. Eu, ca şofer, nu prea beam nici măcar la astfel de chefuri, pentru că nu ştiai în ce moment avea chef de plimbare vreunul dintre directori. De data asta, fiind ziua mea, poate că m-am întins un pic la chef şi am băut mai multe pahare ca de obicei. Nu mult, numai atât cât să fiu în vervă. Exagerat de multă vervă, după cum veţi vedea. Pe la vreo opt seara, privind lung la Brânduşa şi uitând de recentele mele păţanii cu ea, am început să „fabulez“. Mai ales că rămăsese singura femeie – mă rog, şi jurista, dar, după cum v-am spus, aia nu conta.

– Eu nu-l înţeleg pe bărbatul ăla al tău cum poate să plece cu săptămânile şi să lase singură aşa o frumuseţe de femeie ...

Cei doi directori şi-au scos nasurile din pahare, dintr-o dată treji, şi au privit atenţi la mine. Nu prea erau obişnuiţi să-mi audă vocea, dar, la dracu', o dată pe an era ziua meu, nu? Nici ceilalţi nu mai basculau din fursecuri şi erau atenţi, aşa că eu, prizonier al propriului meu rol, am continuat:

– Eu să am o femeie ca tine în fiecare zi când aş veni acasă aş cumpăra un kilogram de mandarine din acelea roşii, cu miezul zemos şi dulce ...

Deja îi făcusem pe toţi curioşi, prea curioşi chiar, dar asta era, trebuia să continui. Parcă eram la emisiunea aceea „Vorbeşte marea“, numai că la mine vorbea palinca.

– Şi ce-ai mai face pe urmă? întrebă ea cochetă.

– Ei, mai întâi aş curăţa toate madarinele şi le-aş desface în feliuţe subţiri ...

Cu privirea ţintă în ochii ei, de parcă ceilalţi nici nu ar mai fi fost acolo, am continuat:

– Apoi te-aş dezbrăca şi te-aş întinde pe pat, pe urmă una câte una aş pune fiecare feliuţă de mandarină pe tine ... aş începe de la sâni şi aş coborî tot mai jos, până la buric şi chiar mai jos ...

– Pe urmă ... , şopti ea, şi şoapta i se auzi ca descărcarea unui pistol în încăpere.

– Pe urmă aş începe să mănânc fiecare feliuţă, una câte una, lingând bine locul să nu rămână nici o urmă pe pielea ta ...

– Pe urmă ...? şopti ea iar, dar nimeni nu a aflat ce urma să se mai întâmple pentru că mistreţul ăla de director, cu capul lui ca o bilă, a început să zbiere făcându-şi numărul, dar nimeni nu l-a mai ascultat; toţi bărbaţii cred că erau cu gândul la feliuţele de mandarine şi la modul lor de aşezare în jurul buricului Alexandrei.

A doua zi ar fi trebuit să-mi dau seama ce va urma, după kilogramul de mandarine pe care m-a trimis directorul să-l cumpăr. La nici o oră mă trimite după aceleaşi fructe şi directorul adjunct. Cu ocazia asta am luat şi pentru mine un kil, că nu se ştie. Pe la zece am fost să aduc un transport de spermă, iar când m-am întors la institut parcă era iadul de pe lume: directorul adjunct o chemase pe Brânduşa la ea în birou şi nici una, nici două a dezbrăcat-o – se zvonea că nici ea nu se împotrivise prea mult – şi a presărat-o toată cu felii de mandarine, postură în care i-a şi surprins directorul mare. După scandalul de pomină care a urmat, Brânduşa dusă a fost şi nu a mai văzut-o nimeni. Nici măcar bărbatu-său, care a bântuit câteva zile pe lângă institut, convins fiind că o ţinem închisă în cine ştie ce hrubă din subsolul clădirii. Nici cu Iacobescu nu a fost mai bine; pe capul nostru au căzut tot felul de controale din care nici el nu a ieşit prea bine. A fost schimbat, trecut undeva la munca de jos, acum el e cel care ia temperatura rectală la tauri înaintea montei. Dintre multele femei care roiau altădată în jurul lui nici una nu îl mai bagă în seamă, iar el se pare că s-a prostit cu totul. Femeia de serviciu de la noi, care îi face şi lui curat acasă, s-a jurat că l-a văzut cum şi-o ia la labă şi pune spermă în mâncare, pe care o aduce apoi la serviciu şi dă la toată lumea. Vrăji vechi cu care cică poate atrage femeile. Ptiu! Când mă gândesc că am gustat şi eu de câteva ori din preparatele lui, nici nu mă mir că sunt aşa de slab şi nu mai am poftă de mâncare. Ce am uitat să o întreb pe Bibi, aşa o cheamă pe femeia de serviciu, este dacă Iacobescu îşi recoltează sperma cu mâna sau are vreun manechin de forma Mandarinei pe acasă.

*

La vreo şase luni am primit din Emiratele Arabe un plic. În el am găsit doar o fotografie din care Brânduşa, pe marginea unei piscine, privea lascivă şi plină de reproş – tot ea! – spre mine. Un şeic, sau naiba ştie ce era, stătea în spatele ei şi îşi ţinea o mână extrem de posesiv pe umărul Alexandrei, iar cealaltă pe un soi de jungher care aducea mai degrabă a iatagan. După cum se uita de crunt, părea că ştie şi să-l folosească la o adică, şi încă foarte bine. În jur se vedea atâta aur, încât părea că jumătate din tezaurul dacilor fusese adunat acolo. Pe spatele fotografiei erau scrise numai câteva cuvinte: „Puteai fi tu în locul lui!“.

Oare chiar aş fi putut?

Povestire din volumul « *Sapte flori erotice* » sub tipar la editura Vremea.